

[N. Neergaard.]

overfor den Regering, der sidder med fuld parlamentarisk Ret, forlanger vi ogsaa, at denne Regering skal opfylde sin Pligt som parlamentarisk Regering, og det er, saa vidt det staar til den, at søge at skabe Forstaaelse mellem Tingene og ikke staa stejlt og ubevægeligt paa en Gang indtagne Standpunkter.

Hvad Jordlovene angaar, mente det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen i sin lyse, optimistiske Tale, at der ikke længere kunde være Tvivl mellem dem, der skulde benytte disse Love, om, hvad de foretrak, enten Statsfæste eller Selveje. Det ærede Medlem mente, at det var ganske klart og utvetydigt, saa at man ikke kunde tage fejl. Det mener jeg nu slet ikke er Tilfældet, og jeg tror heller ikke, man fra Regeringspartierne Side føler sig saa sikker i denne Sag. Hvad er det nemlig, vi forlanger fra Venstres Side? Vi forlanger hovedsagelig to Ting. I Realiteten har vi strakt os — det vil ingen nægte — ganske overordentlig vidt med Hensyn til Udstykningen og med Hensyn til Skabelsen af nye Smaabrug, men vi fastholder to Ting. Vi gaar imod Ekspropriationen, og vi hævder, at der skal være fuld Frihed og lige Vilkaar for de paagældende til at vælge mellem Statsfæste eller Selveje.

Hvad dette sidste angaar, kan jeg ikke begribe, at man kan forene den haardnakkede Modstand derimod med Paastanden om, at Stemningen i de Kredse, som overhovedet kan tænkes at skulle benytte denne Lov, afgjort er for Statsfæste. Hvis man virkelig var saa sikker i sin Sag, som man lader, vilde man jo ikke frygte det frie Valg i den Grad, som man efter Kendseringerne gør.

Man foreslaar saa Formueskattelettelsens Ophævelse og samtidig Ophævelse af den Lettelse, der er givet i Selskabskatten. Ogsaa her har Venstre vist sig i høj Grad forhandlingsvilligt, i høj Grad hensyntagende overfor Modparten. Da Regeringspartierne Repræsentanter udtalte, at man maatte ønske den af Erhvervenes Skatteudvalg foreslaaede Form sat i Stedet for den, der eksisterede i den bestaaende Lov, rettede vi os derefter og erklærede os villige til ogsaa at tage denne Form. Men i det afgørende, nemlig Princippet, at Formueskatten bør rette sig efter Formueafkastningen, og at der ikke bør begaas den himmelraabende Uret, som det er at tage en drøj Beskatning, hvor der faktisk ingen eller ganske ringe Formueafkastning har været, staar vi fast. Vi ønsker heller ikke,

at dette Princip's Anvendelse skal gøres ringere end i den bestaaende Lov. Vi er villige til at gaa ind paa andre Former, men vi mener, at netop i den økonomiske Periode, vi for Landbrugets Vedkommende er i, og som vi for Byerhvervenes Vedkommende kommer i, vil der være mere Brug for denne Lov end nogen Sinde. Loven peger paa de Tilfælde, hvor en Formueanbringelse forbigaaende intet eller næsten intet Udbytte giver og derfor ikke bør belastes med en Afgift, der kun kan komme til at virke som Kapitalopsparing; en saadan Lov er der i den Tid, vi gaar ind i, desværre endnu mere Brug for, end der har været i de sidste Aar.

Det mest paafaldende i Programtalen saavel som i den højtærede Finansministers Fremlæggelsestale var dog vel nok den, for at sige det mildt, lette og ret flotte Maade, hvorpaa man tager den alvorlige økonomiske Krise; som for Landbruget allerede er inde i fuld Styrke, og som ogsaa truer for Byerhvervenes Vedkommende. Man gør jo nok ligesom en lille Reverens for denne mørke Fremtidsskikkelse, man siger: Naturligvis kan man ikke være sikker paa, at det skal blive ved at gaa lige saa godt som i det sidste Aar; men der ligger alligevel en vis Tvivl i Røsten, og hvad Gerningen angaar, gaar man videre uden at tage noget som helst Hensyn til det, der truer.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, som talte paa Socialdemokratiets Vegne; overgik næsten sig selv i Lysseeri. Det var jo en fuldkommen Solstraalefortælling, vi fik, med Hensyn til den danske Arbejders Stilling, Dygtighed og fortræffelige Egenskaber, som jeg ingenlunde skal nedsette; men jeg har altid ment, at den Betragtning, at Danmark er saadant et lille, udvalgt Guds Folk, som kan leve og arbejde under andre Vilkaar end andre og endda komme godt fra det, er en usund Betragtning. Selv om man har aldrig saa varm Fædrelandskærlighed, har man Lov til at finde dette usundt, og selv om man aldrig saa meget interesserer sig for, at den danske Arbejder skal have det godt, og selv om man er fuld af social Interesse, tror jeg ikke, en saadan Solstraaletale som den, det ærede Medlem holdt, er gavnlig.

Det gik jo væsentlig ud paa dette, at selv om Arbejdslønnen var meget højere, og selv om Vanskelighederne var lige saa store som i andre Lande, saa klarede den danske Arbejder sig sagtens, fordi han i Dygtighed overgik alle — ja, jeg synes, at